

Fortælling fra en demenskoordinators hverdag

Af Elsebeth Kjærgaard, demenskoordinator i Odense Kommune

Praksis

En praksisfortælling kan skrives på mange måder. Det kunne have været en fortælling om samarbejdet med hjemmeplejen og plejecentre. Det kunne have været en fortælling om pårørendeundervisning eller om forebyggelse / behandling af indberetninger om magtanvendelse.

Det blev en fortælling om et ægtepar, som jeg besøgte i sidste uge.

Adam på 80 år har hele sit liv været et aktivt friluftsmenneske, der som pensionist havde fundet stor glæde i at cykle lange ture dagligt. De senere år har Adam kunne glemme, hvad der lige var sket, huskede ikke så godt, hvad hustruen Eva fortalte om børn og børnebørn, eller de aftaler de havde. Havde fået svært ved klare flere opgaver på en gang, men ægteparret klarede sig godt i hverdagen.

Via egen læge blev Adam henvist til Demensklinikken, og fik her at vide, at han havde Alzheimer i let grad, som gradvis ville blive værre, trods medicinsk forebyggende behandling.

Som demenskoordinator er jeg den første kontakt fra kommunen, som Adam og Eva møder. Kontakten kommer i stand, fordi ægteparret har givet tilladelse til, at Demensklinikken må kontakte kommunens DemensTeam. Den første kontakt er et hjemmebesøg af ca. 1 times varighed.

Det der på først hjemmebesøg fyldte meget, for især Eva, var det chokerende ved at få diagnosen. Og ægteparret havde fået svært ved tale om deres bekymring for fremtiden. Eva var blevet bange for at lade Adam være alene, og meget nervøs for hvordan de skulle klare sig i fremtiden. Eva fortæller græden om sin bekymring for deres fremtidige liv. Adam deltager i begyndelsen af besøget kun lidt i samtalen.

Samtalen omhandler også vejledning om demenssygdom og den individuelle udvikling. Jeg har fokus på det, som Adam kunne inden diagnosen, for 4 uger siden. Dette gør, at Eva begynder at kunne se de muligheder, der er for de forsat kan have for en meningsfuld hverdag.

Eva og Adam kan nu fortælle om, hvad de forsat gerne vil kunne gøre i hverdagen. Adam kan benytte sin mobiltelefon, og der rådgives om, at såfremt Eva bliver nervøs for Adam, vil hun kunne ringe til ham, når han genoptager sine cykelture, og at der ved behov vil kunne lånes en GPS af kommunen. Eva har ikke konkret oplevet, at Adam ikke kunne være alene. Hun vil nu prøve at tage på besøg hos en venin-

de. Som hun siger: "Hvis jeg bliver nervøs, kan jeg jo ringe til ham".

Adam ser vældig lettet ud over den snak og begynder at fortælle, at han ikke selv synes, det er slemt med sygdommen, at han ikke er bange for at være alene. Han spørger, hvad man kan gøre for at holde sygdommen nede. Vi taler om motion og samvær med andre. Adam siger, han er lidt bange for ikke at kunne følge med på et almindeligt gymnastikhold. Adam og Eva får information om et kommunalt tilbud med motion x 2 om ugen i 4 måneder, med både fysisk og mental træning. Dette vil Adam gerne henvises til.

Kort orienterer jeg også andre tilbud til tidligt demensramte i frivilligt regi, og ægteparret får materiale om dette og andre frivillige organisationer, der har tilbud til mennesker med demens og deres pårørende.

Efter 3 måneder har jeg telefonisk kontakt med ægteparret, her fortæller hustru Eva, at Adam er startet på det kommunale tilbud med fysisk og kognitiv træning. Eva fortæller også, at de at fået det bedre sammen, efter hun ikke hele tiden forsøger at stoppe Adam i at cykle ture, og at det går godt med cykelturene. Hun har været i byen med en veninde nogle gange og har talt med Adam og sin datter om at genoptage en årlig weekend med de gamle højskolepiger.

Da Adam er færdig med det kommunale træningsforløb, kontaktes ægteparret igen, og på et nyt hjemmebesøg støttes Adam til at opsøge et af de frivillige tilbud, som han også i træningsforløbet har hørt om.

Eva fortæller, at hun føler sig tryk ved at vide, hvor hun kan henvende sig, når de får behov for hjælp, samt at vide, at der findes tilbud, der kan støtte dem i at blive i sammen i eget hjem, selv om sygdommen udvikler sig.

Og Adam fortæller, med et lille hint fra Eva, om en dejlig tur til hans hjemegn som han havde været på med sin datter og børnebørn, da Eva var ude og fejtede med højskolepigerne.